

Ναυπλίου

Δὲν διεμαρτυρήθη ὁ λαὸς ἐν Ναυπλίῳ κατὰ τῶν φόρων τοῦ κ. Τρικούπη καὶ Σας, οὔτε συλλαλητήρια ἐγένοντο, ἀλλὰ διεμαρτυρήθησαν αἱ ἀμέσως διαφερόμενοι ἀμπελοι, καίσαρ ὑπὸ τοῦ πάγου.

Καὶ ἐν μοναδικόν! Τηλεγράφημα, σταλὲν ἐκ Ναυπλίας δι' Ἀθήνας, ἔφθασεν εἰς τὸν προορισμόν του **μετὰ ἓνα ὄλον μῆνα !!**

ΔΙΚΗ ΣΚΟΥΖΕ

Δίκην χρονολογούμενη ἀπὸ τοῦ 1878 καὶ κινδυνεύουσα, ἀν ἔπρεπε νὰ ἀκούσωμεν τοὺς συνηγόρους τῶν κατηγορουμένων, ν' ἀναβληθῆ καὶ χθὲς ἀκόμη. Τετάρτην φορὰν χθὲς ἔρχεται ἡ δίκη εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ τῶν κυρίων συνηγόνων τοῦ κατηγορουμένου ἡ διάθεσις εἶνε νὰ διαφύγῃ καὶ χθὲς τοὺς ὄνυχας τῆς δικαιοσύνης καὶ παραδοθῆ εἰς ἄλλους ὄνυχας, στρατιωτικούς. Διὰ τὴν αἰ ἀναβολὰ καὶ αἰ βραδύτητες καὶ τὰ ἔτη καὶ αἰ ὑπερφυγαί; εἰς τὰ ποινικὰ τοῦλάχιστον οἱ Ἕλληνες εἰμεθα ταχέως; ἀλλ' ἡ ταχύτης εἶνε φαίνεται εἰς ἀντιθετον λόγον πρὸς τὸ βάρος τοῦ βαλαντίου καὶ τὴν κοινωνικὴν δύναμιν τοῦ κατηγορουμένου. Ἄν ἦσαν Βλάχοι οἱ κατηγορούμενοι, ἀν ἦσαν τραμποῦκοι, ἀν ἦσαν ἀθηναϊκὰ παλληκάρια, μιά καὶ δυὸ θὰ ἐστέλλοντο εἰς τὸν Μεδρῶσεν ἢ τοῦ Κόκλα. Καὶ ὅμως ἡ δίκη αὕτη ἐτώθη ἀπὸ μίαν

τρίχα. . . ἀν ἦνε θριξ, τὸ θηρίον τῆς ἐλληνικῆς δικαιοσύνης, ὁ ἀρειοπαγίτης Γλαράκης. Ἄνευ αὐτοῦ οἱ κατηγορούμενοι θὰ ἠθωοῦντο. Ὑπῆρξαν εἰσαγγελεῖς, δηλαδὴ τὰ ὄργανα τῆς κατηγορίας, ἀθωωτικοί. Μεταξὺ αὐτῶν βεβαίως ἀνεγνωρίσατε ὅλον φῶς καὶ ὅλον μύτην τὸν κύριον Μπέσνιν. Εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐπίσης δύναμιν τοῦ κατηγορουμένου χρεωστεῖται καὶ ἡ ἀντι βιασμοῦ παραπομπὴ ἐπὶ ἐκουσίᾳ ἀπαγωγῇ. Λέγομεν ταῦτα, διότι καὶ πινακίδες καὶ εἰσαγγελεῖαι βριθοῦσιν ἀπὸ δίκας ἐπὶ βιασμῶ, χαρακτηριζόμενας ἀμέσως καὶ ἀυθαίρετως ἐν μιᾷ στιγμῇ, δίχως πολὺ λεμόνι, ὡς τοιαύτας, ἀν καὶ ἐνίοτε ὑπῆρχε πλήρης ἡδονικωτάτη συγκολληθεῖς βιαστοῦ καὶ βιαζομένου. Ἡμεῖς δὲν βεβαιούμεν ὅτι ἡ προκειμένη περίπτωσις ἦτο βιασμὸς, καταγγέλλομεν μόνον τὴν δικαιοσύνην μας ὡς οὖσαν ἀνοικτίρμονα πρὸς τοὺς μικροὺς καὶ πλήρη σπλάγγων πρὸς τοὺς μεγάλους.

* *

Περὶ τὸν νὰ σὰς εἴπωμεν ὅτι τὸ Δικαστήριον ἔβριθε κόσμον πολὺν διαφόρων τάξεων, ἰδίως ὅμως πανεπιστημιακῆς νεολαίας. Ἡ δίκη κατέστη περίφημος. Ὅχι μόνον διότι τὰ πρόσωπα τῶν κατηγορουμένων ἴστανται κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν καθεστηκυῖαν ἱεραρχικὴν τάξιν μεταξὺ τῶν πρώτων, ἀλλ' ἦτο δίκη εἰς ἣν ἡ κοινωνία συσσωματοῦται μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς μέρους, ἐνδιαφέρεται ὡς νὰ ἔπαθεν αὕτη, πνέει ἐκδίκητιν ὡς νὰ ἠτιμάσθη αὕτη, καὶ παρακολουθεῖ μετ' ἀγωνίας τὴν δίκην ὡς νὰ ἦτο ἡ κοινωνία ἡ μήτηρ τῆς παθοῦσης κόρης. Εἶναι τοῦτο δίκαιον; Ἀστυρῶς εἶναι ἀδίκον, ἀδικιώτατον. Ἡ προκατάληψις εἶνε ὀλεθρία· δὲν εἶνε ἀρετὴ ἀνθρώπων· εἶνε ἀρετὴ θηρίων. Κατηγορῶν καὶ κατηγορούμενος πρέπει νὰ ἐκλαμβάνωνται δύο θύματα· καὶ μετ' ἴσης εὐσπλαγγχίας ν' ἀφορᾷ ὁ δικάζων κόσμος καὶ τὴν ἀπολογίαν τοῦ ἐνός καὶ τὸ ἐγκλημα τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ πῶς νὰ φυ-

τῆς θαυμασίας καλλονῆς τῆς, παρῆγεν αὐτῇ μείζον ἐνδιαφέρον, ἤρξατο νὰ τὴν ἐξετάζῃ μετὰ προσοχῆς δυναμένη ἐν ἄλλῃ τινὶ στιγμῇ νὰ φανῆ δυσώρεστος καὶ ἀνάμοστος. Καὶ ὄντως ἡ σταθερότης, μεθ' ἧς προσέβλεπε τὸ πρόσωπον τῆς νεανίδος δὲν ἦτο τι φυσικόν. Αἴφνης ἐφρικίασεν, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἠνεώγησαν ὑπερμέτρως καὶ ἐπιφώνησις ἐξέφυγε τοῦ ἀσθμαίνοντος στήθους του· ἀλλ' ἐξηκολούθει ἔτι παρὰ τῶν τῆν νεανίδα μετὰ προσοχῆς καταβιβρωσκούσης, λεπτομερῶς ἐξετάζων τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς.

— ὦ! μὰ τί ὁμοιότης! ἐψιθύρισεν. Αὕτη, βεβαίως αὕτη εἶνε. . . Ἀλλὰ τὸ κοράσιον τοῦτο ἦτο μόλις δέκα ἐπτὰ ἕως δέκα ὀκτὼ ἐτῶν! Ναί, ἀλλ' ἐὰν κελῶς ἐπληροφόρηθην ἐν Λονδίῳ, ἀκριβῶς δέκα ἐπτὰ ἔτη εἶνε ἀφ' ὅτου ὁ Κάρολος Σεβρὺ καὶ ἡ Ζελίμα ἔγιναν ἀράντοι. Δέκα ἐπτὰ ἔτη, δέκα ἐπτὰ ἔτη. . . καὶ ἡ Ζελίμα ἦτο ἔγκυος. Θεέ μου, Θεέ μου! ἐὰν ἦτο. . . Καὶ διατὶ ὅχι; Αὕτη ἡ καταπληκτικὴ ὁμοιότης. . . Ἡ θεία Πρόνοια, θεία πρόνοια! θὰ εὐδοκῆσῃ ἐπὶ τέλους νὰ κάμῃς κἀτι τι καὶ δι' ἐμέ!

Διὰ μιᾶς καὶ μόνης κινήσεως ἠγέρθη ὄρθιος καὶ ἐπιθείς τὴν γειρὰ του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Λυκογιάννη.

— Παιδί μου τῷ εἶπεν, ἀποκρίσου με ποῖο εἶνε αὐτὸ τὸ κορίτσι; Ποῦ κατοικεῖ; Ἐσὺ τὴν ἐσωσε; ἐρρίφθη λοιπόν εἰς τὸν ποταμόν, ἀλλὰ διατὶ; Μίλησε, φίλε μου, μίλησε.

Ὁ Λυκογιάννης προσέβλεψεν ἀτενῶς τὸν ἐπερωτῶντα αὐτόν, ἔσεισε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας:

— Κύριε, κατ' ἀρχάς, καὶ Ἰωάννα, Ἰωάννα, δεκνύων τὴν νεανίδα.

Ὁ ταξειδιώτης εἰς μάτην ἐξηκολούθησε νὰ τὸν ἐρωτᾷ, ἀλλ' ὁ Λυκογιάννης, ὅστις οὐδὲν ἐννόει, οὐδὲν ἀπεκρίνετο ἢ ἀπλῶς σείων τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκβάλλων βαθεῖς στεναγμούς.

— Δὲν με ἐννοεῖ, δὲν εἰξεύρει νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπεν ὁ ταξειδιώτης· δὲν ἀμφέβαλλον ὁ δυστυχῆς εἶνε βλάκας.

— Καὶ ὅμως ἔχει θάρρος, γενναϊότητα, καὶ καρδίαν ἴσα με ἑκατὸν ἀνθρώπους ποῦ τοὺς λένε ζυπνοὺς, ὑπέλαθεν ὁ ὑπηρετής, ὅστις ἤρξατο νὰ συμπαθῇ τὸν Λυκογιάννην.

— Ἀνδρῶν, ἐπανελάθεν ὁ ἀγνωστος ξηρῶς, δὲν δυνάμεθα ν' ἀφίσωμεν ἐδῶ αὐτὴν τὴν νεανίδα.

— Σωστὰ, κύριε.

— Πρέπει νὰ τὴν πάρωμε μαζύ.

— Ποῦ, κύριε;

— Ὅπου πηγαίνομεν.

Ὁ ὑπηρετής παρετήρησε τὸν κύριόν του μετ' ἐκπλήξεως.

— Δὲν εἶνε καλλίτερον, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ, νὰ τὴν ἐμπιστευθῶμεν εἰς τοὺς χωριτοὺς τοῦ πρωτοχωριοῦ ποῦ θ' ἀπαντήσομε;

λαχθῆ ἡ ἀταραξία αὐτῆ, ὅταν ὁ κατηγοριῶν εἶνε γυνὴ καὶ ὁ κατηγορούμενος ἀνὴρ; Καὶ ὄχι μόνον γυνή, ἀλλὰ παιδίον ὁ κατηγορῶν καὶ ἀνὴρ ὁ ὑπόδικος. Διότι ἦτο δεκατετραετής κορασίς ἡ παθοῦσα ὅταν ὁ κατηγορούμενος τὴν ἀπήγαγεν εἰς τὸν πύργον τῆς Πεντέλης. Καὶ δὲν ἤρκει αὐτῆ ἡ ἀντίθεσις· ἀλλὰ προσετέθη ἄλλη μία φοβερωτέρα τῆς πρώτης· διότι ἡ μὲν παθοῦσα ἀνῆκεν εἰς τὸν κόσμον τῆς ἐσχάτης πενίας—καὶ τῆς τιμῆς, ὁ δὲ κατηγορούμενος εἰς τὸν κόσμον τοῦ ὑψίστου πλοῦτου—καὶ ὅπως ἔλεγεν ὁ πρόεδρος κ. Βουλγαρης ἡ τιμὴ δὲν συνοδεύει πάντοτε τὸν πλοῦτον, φιλοσοφῶν ἐπὶ τῶν πηγῶν ἐξ οὗ ὁ πλοῦτος ἀντλεῖται. Ἐκτὸς τῶν δύο τούτων διαφορῶν εἶχομεν καὶ τὰ μέσα καὶ τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς ἀναβολὰς καὶ τὰς ὑπεφυγάς, δι' ὧν οἱ κατηγορούμενοι ἐζήτουν ν' ἀποφύγωσι τὴν ὄψιν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς τετραετίαν ἤδη, τοῦθ' ὅπερ βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐρμηνευθῆ ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ προκατάληψις τῆς κοινωνίας ἐναντίον τῶν κατηγορουμένων ἐρμηνεύεται ὄχι ἐξ ἀναισθησίας τοῦ δικαίου, ἀλλὰ μᾶλλον ἐξ ὑπερευαισθησίας αὐτοῦ.

* *

Ἔννοεῖτε τώρα ὅτι καὶ αἱ δύο ἐνστάσεις τῶν συνηγόρων, ὅπως ματαιωθῆ ἡ δίκη, ἡ μία ὅτι ὁ κατηγορούμενος ὅτε διέπραξε τὴν ἀπαγωγὴν ἦτο ἑφεδρος, καὶ ἔπρεπε νὰ δικασθῆ ὑπὸ τοῦ Στρατοδικείου, ἡ ἄλλη ὅτι συγκατηγορούμενος ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ τὸ ἀπαχθὲν παιδίον—διότι ἦτο παιδίον ἡ Ἐλένη Δεσποτάκη τὸ 1878—ἐνεποιήσαν ὄντως ἀηδῆ ἐντύπωσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἀληθῆ αἰσθανθὲν ἀνακούφισιν ὅτε ἀμφοτέραι ἀπερρίφθησαν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου καὶ ἤρχισεν ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως.

Πρώτη ἐξεταζομένη μάρτυς ἡ παθοῦσα Κρητικοπούλα, **Ἐλένη Δεσποτάκη**. Ἐκ τῶν συμπαθητικωτέρων κορασιῶν, ἀν καὶ τὸ πάθημα ὡς καὶ ἡ πενία ἀφῆρασαν ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ ἀπὸ τοῦ ὄλου ἴσως ὀργανισμοῦ τὴν δρόσον, ἂν γεννᾷ ἡ ψυχικὴ καὶ ἡ τοῦ σώματος εὐεξία· ἀλλ' ἡ καλλονή, ἡ ἱστορικὴ κρητικὴ καλλονή, δὲν ἐμαρᾶνθη· εἶνε τύπος μᾶλλον μαθητριάς ἢ γυναικός. Δὲν εἶνε ἀκόμη γυνὴ· καὶ μετὰ τὴν συνάφειαν αὐτῆς μετὰ τὸν κατηγορούμενον, μένει κόρη—τὸ ἐξωτερικόν. Γλυκεῖα συμπαθητικὴ μορφή, μετ' ὠραίους ὀφθαλμούς καὶ ροδιζοῦσαν τῶν παρειῶν χρώσιν, ῥίνα σχεδὸν ἀγαλματώδη καὶ κόμην καταβαίνουσαν μέχρι γοιᾶτων, μετρία τὸ ἀνάστημα καὶ λεπτοκαυωμένη. Ἡ εὐμορφία τῆς δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὸ πρῶτον βλέμμα μεθύουν. Καὶ ὅταν ἀναλογισθῶμεν, ὅτι πρὸ τετραετίας τὰ πάντα παρ' αὐτῆ ἦσαν παιδικώτερα, ὅτι δὲν ἔφερον ἴσως ἀκόμη τοὺς γυναικείους τύπους ἐπὶ τοῦ στήθους, δὲν ἐννοοῦμεν πῶς προῦκάλεσε τόσην ζάλην εἰς τὸν κατηγορούμενον, ὥστε νὰ τὴν καταδιώκῃ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας, ἀν καὶ τότε τελῶν τὰ ἱερώτερα καθήκοντα πρὸς τὴν πατρίδα καὶ νὰ ἐπινοήσῃ δλόκληρον μυθιστόρημα ὅπως τὴν ἀπολαύσῃ.

Ὅρμίζεται ἡ Ἐλένη Δεσποτάκη μετὰ φωνὴν πνιγμένην εἰς τὸν λάρυγγα καὶ ὀφθαλμούς κολυμβῶντας εἰς τὰ δάκρυα, ἀρχίζει ἑρωτῶν αὐτὴν ὁ κ. Πρόεδρος, ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ, διότι κλαίει, κλαίει, κλαίει. Ἀκροατήριον καὶ δικαστήριον συγκινοῦνται.

Ὁ Πρόεδρος. Γιατί κλαίεις;

Ἐκείνη. Ντρέπουμαι.

Ἀναβάλλεται ἡ ἐξέτασις τῆς, ἕως οὗ συνέλθῃ καὶ προσέρχεται ἡ δευτέρα μάρτυς, ἡ μήτηρ τῆς παθοῦσας.

Εὐγενία Δεσποτάκη.

Ἡ μήτηρ βεβαίως δὲν εἶνε ἡ μήτηρ τῆς κόρης τῆς. Με-

— Ὅχι θὰ τὴν πάρω μαζύ μου, τὴν φυλάττω, σοῦ λέγω.

— Ἔτσι, ὅπως εἶνε βρεμένη;

— Τί πειράζει!

— Ὁ κύριος δὲν φοβεῖται μήπως κρυώσῃ;

— Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει, μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἦνε ζέστη.

Καὶ ἔπειτα θὰ τὴν ἐπιμεληθῶ· ἔχομεν καλύμματα, ποτὰ, σάκχαριν, κρασί Βορδῶ, ὅ,τι μᾶς χρειάζεται.

— Ἐσεῖς ξεύρετε καλλίτερα ἀπὸ ἐμένα τί πρέπει νὰ κάμετε, εἶπεν ὁ Λανδρῦ, κατανοῶν τέλος, ὅτι ὁ κύριός του εἶχε λόγους ἰσχυροὺς διὰ νὰ λάβῃ τόσον ἀλλόκοτον ἀπόφασιν.

— Ἄς φύγωμε, Λανδρῦ, ἄς φύγωμεν!... Ἄ! δόσε ἔνα εἰκοσάφραγκον εἰς αὐτὸν τὸν δυστυχῆ!

Ἡ Ἰωάννα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ δὲ χεῖλη τῆς ἤρξαντο χρωματιζόμενα. Ὁ ἄγνωστος τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐβάλλισε ταχέως πρὸς τὴν ἀμαξάν. Ὁ Λανδρῦ ἐπέθηκεν ἐν εἰκοσάφραγκον εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Λυκογιάννα, ὅστις παρατηρήσας τὸ νόμισμα, ἐπέστρεψεν αὐτὸ εἰς τὸν ὑπηρέτην σείων τὴν κεφαλὴν.

Λεπτὸς καὶ ὑπερήφανος ὡς μέγας κύριος! ἐψιθύρισεν ὁ Λανδρῦ, κρύφα ρίψας τὸ εἰκοσάφραγκον εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἀγριανθρώπου, χωρὶς νὰ ἐπινοήσῃ οὗτος, καὶ ἀπεμακρύνθη τρέχων, ἵνα ταχέως καθέξῃ τὴν ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς ἀμάξης θέσιν του.

Ὁ Λυκογιάννης εἶδεν ἀπαγομένην τὴν Ἰωάνναν χωρὶς

νὰ κάμῃ οἰανδήποτε κίνησιν· ἦτον ἐκθαμβος, ἐννεός· ἔμενον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὄρθιος, ἀκίνητος, ὡς νὰ ἦσαν κερφωμένοι οἱ πόδες του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἄν εὐρίσκετο ἀπέναντι ἄλλων ἀνθρώπων, καθὼς ἦτο μανιώδης, θὰ ὄρωμα κατ' αὐτῶν ἵνα ὑπερασπισθῆ τὴν μνηστῆν τοῦ φίλου του· ἀλλ' ὁ ἄγνωστος ταξειδιώτης μετὰ τοὺς τρόπους του καὶ τὴν γλυκεῖαν ἔκφρασιν τοῦ βλέμματός του, τοῦ ἐπέβληθη. Καὶ ἐν τούτοις ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἠσθάνετο δὲν ἦτο φόβος, ἀλλ' αἰσθημα θαυμασμοῦ καὶ μεγάλου σεβασμοῦ.

Ὁ ἵππος ἀνῆλθεν βραδέως τὸν ἀνήφορον· καὶ ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ ὄροπέδιον, ἤρχισε νὰ καλπάζῃ καὶ μετ' ὀλίγον ὁ κρότος τῆς ἀμάξης ἐξηφανίσθη.

Τότε ὁ Λυκογιάννης ἐθλίψεν ἐπανεληγμένους τὸ μένωπόν του, ὥσει θέλων νὰ ἐκδιώξῃ σκέψιν τινα, εἶτα ὤρμησεν ὡς ἀστραπὴ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος, ὅπου ἐγένετο ἀφαντος.

III.

Ἡ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ

Τὴν ἐβδόμην ὥραν, ὅτε ἡ Γεοτρούδη ἤρκετο, πόσον ἐξεπλάγη, εὐρούσα ἀνοιχτὴν τὴν θύραν τῆς αὐλῆς, καὶ πρὶν ἢ ἐμβῆ παρετήρησεν εἰς τὰ πέριξ ὑποθέτουσα ὅτι ἡ Ἰωάννα ἐξῆλθε νὰ συνδιαλεχθῆ μετὰ τινος γείτονος πιθανῶς περὶ τῶν κεραυνοβόλων βροντῶν τῆς νυκτός.

(Ἀκολουθεῖ)

λαινεφορούσα, χαλκόχρους, με τὰ μῆλα τῶν παρεῶν ἐξωγ-
κωμένα, φέρει ἐπάνω της τὴν εἰκόνα τῆς δυστυχίας.

Δὲν εἶνε πλέον ὑπαρξίς· εἶνε ὑπόθεσις· ζῆ δ' αὐτῆς καὶ
δι' αὐτήν. Τὴν γνωρίζει πλέον ἀπὸ στήθους. Μόνον εἰς τὰς
ἐπισήμους ἀρχὰς καὶ ἀπὸ ἀκροατηρίου θά τὴν εἶπεν ὁκτὼ
ἢ δέκα φορές. Εἰς φίλους δὲ καὶ συγγενεῖς, καὶ δικηγόρους
καὶ φιλανθρώπους ἴσως ἑκατὸν, ἴσως χιλιάς. Θά τὴν μελε-
τοῦσε κατὰ μόνας, θά τὴν ἀπήγγελλε πυρέστουσα καθ' ὑ-
πνους, θά τὴν ἐζύμωσε μετὰ δάκρυά της, θά τὴν ἔγραφε
μετὰ καίοντα σίδηρον εἰς τὴν καρδίαν της. Διὰ τοῦτο φαίνεται
οἰονεὶ μελετημένη, μετ' ἀπαγγελίας σχεδὸν ἐπιμεμηλεμέ-
νης, καὶ κάπου κάπου θεατρικῆς.

Δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐρωτᾶται ὑπὸ τοῦ Προέδρου. Εἰς τὸ
πρῶτον· Τί σοῦ συνέβη; τοῦ προέδρου, ἀνοίγει ἡ εὐγλωτ-
τία της καὶ λέγει, λέγει, λέγει:

» Ἀφοῦ ἦλθα ἐν ἐδῶ (ἀπὸ τὴν Κρήτην) ὁ Σκουζὲς μετ' ἐ-
στειλε μιά γυναῖκα καὶ μοῦπε πῶς ἓνας πολὺ πλούσιος ζη-
τᾶ νὰ πάρῃ τὴν κόρη μου γιὰ γυναῖκά του.—Κυρά μου τῆς
λέγω, κῦτταζε τὴν θέσιν μας, κ' ἐγὼ δὲν ἔχω κορίτσι γιὰ
πανδριά.—Μὰ εἶνε πλούσιος πολὺ.—Οὔτε γιὰ πλούσιον εἶ-
μεθα ἡμεῖς, ὅπως εἶμεθα, οὔτε γιὰ φτωχό. Ἡ μεσάζουσα
ἀναχωρεῖ. Ἐπιστρέφει πάλιν τὴν ἄλλην ἡμέραν καὶ λέγει
τὰ ἴδια καὶ τῆ ἀπαντᾶ τὰ ἴδια καὶ αὐτῆ. » Ἐπειτα ἔρχε-
ται ἄλλη γυναῖκα ἡ Βασιλικὴ Χαραλάμπου, μεσάζουσα
καὶ αὐτῆ χάνεις τὴν τύχην τοῦ κοριτσιοῦ σου, τῆ ἔλεγε.
αὐτὸς εἶνε Σκουζὲς· ποῦ θαύρῃ τέτοιο γαμπρό; Καὶ ἐπὶ τέ-
λους τί χάνεις; » Ἐλα σὸ σπῆτι μου ποῦ θά ἦνε καὶ αὐ-
τὸς καὶ νὰ τοῦ πῆς ἡ ἴδια ὅτι δὲν θέλεις. Ἡ μήτηρ ἤρχισε
νὰ κλονίζηται. Ἐζήτησε συμβουλὴν ἀπὸ τὴν σπιτονοικοκυ-
ρά της τὴν κυρά Μπιστούραινα, ἀγαθωτάτην γυναῖκα, ἓνα
εἶδος προνοίας τῆς δυστυχῆς οικογενείας. Νὰ πάγω κυρά
Μπιστούραινα, τί λές;—Νὰ πᾶς παιδάκι μου.—Μὰ πῶς νὰ
πάγω μετὰ τέτοια χάλια; Στιβάλια δὲν ἔχω.—Σοῦ δίνω τὰ
δικά μου. Καὶ ὑποδυομένη ξεναῦτοδῆματα ἡ ἐπίδοξος
πεθερὰ γαμβροῦ ἑκατομμυριούχου πηγαίνει εἰς τὴν Βασιλι-
κὴν.—Νὰ σου τον κ' ὄλας, ὁ Σκουζὲς μετὰ τὸν Κίμωνα τὸν
Δεμερδζῆ, δύο στρατιωτικοί. Ἀμέσως πρότασις γάμου ἐκ
μέρους τοῦ πρώτου. Ποιόνε θά δώσης τὴν κόρην σου; Κἀ-
νένα γιατροῦδάκι; Θά θέλῃ νὰ πάρῃ προίκα τὰ λίγο λίγο
20,000 δραχμαῖς. Ἐγὼ εἶμαι πλούσιος, κτλ.—Ναὶ μὰ τὸ
ξεύρουν οἱ γονεῖς σου;—» Ὅχι· θά τὸ κάνω μυστικά. Ὁ πα-
τέρας μου εἶνε ἐννενηντα χρονῶν· μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ἑκα-
τὸν χρονῶν. Θά περιμένω ἕως τότε; Ἐγὼ εἶμαι ἐνήλιξ· εἶ-
μαι 27 ἐτῶν, εἶμαι δικηγόρος. Κάνω ὅ,τι θέλω.— Παιδί
μου, τί νὰ σοῦ πῶ, δὲ μπορῶ νὰ δώσω τὸν λόγον μου. Κι'
ἔφυγεν.

Αἱ γυναῖκες ὅμως, αἱ ἀπεσταλμένοι, ἀὸ μεσάζουσαι τοῦ
κατηγορουμένου δὲν ἔπαυσαν νὰ τὴν ἐνοχλῶν. Ἐως ὅτου
ἠναγκάσθη νὰ τὰς διώξῃ. Ὄταν ἐμφανίζηται ἡ κυρία Ρου-
σοπούλου, νοικοκυρά ἐντιμὴ καθὼς πρέπει, κατοικοῦσε ἀντι-
κρῦ τῆς αὐλῆς ὅπου κατῴκει ἡ Κρητικὴ μετὰ τὸ κορίτσι της
καὶ εὐρισκομένη εἰς στενάς μετ' αὐτῆς σχέσεις. Μίαν ἡμέ-
ραν τῆς λέγει—μετὰ ὁκτὼ μῆνας αὐτά—ὅτι εἶδε εἰς τὰς
Στήλας τοὺς Δεμερδζῆδες, καὶ τὴν ἠρώτησε· θά γίνῃ ὁ ἀρ-
ραβῶνας τοῦ Σκουζέ μετὰ τὴν Κρητικοπούλα, μᾶ! τῆς εἶ-
παν ἐκεῖνοι, ἡμεῖς τὸν ἐμποδίζουμε, τέτοιο παληκοκόριτσο
θά πάρῃ ὁ Σκουζὲς;—Ὅσο γι' αὐτό, λέγει, ἡ κυρία Ρουσο-
πούλου δὲν τὸ δέχομαι, τὸ κορίτσι εἶνε πολὺ τίμιον. Ἡ μή-
τηρ ἀκούσασα ὅτι διασύρεται ἡ ὑπόληψις τῆς κόρης κλαίει,
ὀδύρεται, τὴν πιάνουν τὰ νεῦρα της πέφτει σ' τὸ κρεβάτι,
καὶ ἅμα σὺνῆλθε, ἂν καὶ νύξ, κούκουλῶνεται τὸν μποχασά

της καὶ τρέχει εἰς τὴν Βασιλικὴν, καὶ τὴν ὑβρίζει δι' αὐ-
τὰ ποῦ ἤκουσε.

Ὅποσον παρεβαίνει ἄλλη πάλιν γυναῖκα, ἡ Σοφία
Κοτσέλη, ὅπου ἐπήγαγεν ὁ Σκουζὲς καὶ προσεκαλεῖτο ἡ
μήτηρ, πιεζομένη νὰ δώσῃ τὸν λόγον της, νὰ γίνῃ ὁ ἀρ-
ραβῶν.

Ὁ κλονισμὸς πλέον ἦτο τέλειος. Καὶ ἐδῶ ἐννοοῦσα καὶ
αὐτῆ τὴν πλάνην εἰς ἣν ὑπέπεσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ἓνας
Σκουζὲς θά ἔπερνε διὰ σύζυγον τὸ πτωχό της τὸ κορίτσι,
λέγει πρὸς τὸ δικαστήριον· Θεὸς δὲν ἤμουνα, Παναγιά
δὲν ἤμουνα, πιάστε με γιὰ τρελλή, ἔδωκα τὸν λόγον μου.

Ἐγένετο ὁ ἀρραβῶν εἰς τῆς Σοφίας Κοτσέλη, τῆς ὁποίας
τὸν ἄνδρα, ἐνωμοτάρχην, παρεκάλεσεν ὁ Σκουζὲς νὰ γίνῃ
ἐκεῖ ὁ ἀρραβῶν, γιὰ τῆς Δεσποτάκη ἡ κάμαρα ἦτο καιο-
ροῖζικη. Ἐδωκεν ὁ Σκουζὲς ὡς ἀρραβῶνα ἓνα μεταλλίον,
ἓνα δακτυλιδάκι καὶ σκουλαρίκια, ψεύτικα ὄλα. Εἶχαν καὶ
γλυκύσματα. Τὴν νύχθησαν τὴν Δεσποτάκη. Ἡ Ρουσο-
πούλου ἦτανε ἐκεῖ, ἥτις μάλιστα εἶπε, φοβουμένη μήπως
τὰ γυρίσῃ ὁ Σκουζὲς, πρέσχε καλὰ, εἶνε κρητικοπούλα ἡ
Ἐλένη, καὶ ἔχει καὶ κουμπουριαῖς. Ὅχι μόνον κουμπουριαῖς,
ἀπῆντησεν ὁ Σκουζὲς, ἀλλὰ καὶ μαχαιριαῖς. Ἡ δὲ Σοφία
Κοτσέλη, εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ὁποίας ἐτελέσθη ὁ ἀρραβῶν,
μὴ κυττάζης, ἔλεγεν εἰς τὴν μητέρα, ποῦ τὰ δῶρα εἶνε
πρόστυχα, θά φέρῃ ὕστερα καὶ ἄλλα, καλλίτερα.

Μετὰ ταῦτα ἐνοιιάζει ὁ Σκουζὲς ἓνα ἀπὸ τὰ σπῆτια τοῦ
Ρουσοπούλου εἰς τὸ Κολωνάκι καὶ μετέφερον ἐκεῖ τὴν οἰκο-
γένειαν Δεσποτάκη, τῆς δίδει καὶ δύο τῶν ἑκατονδῶδεκα
νὰ ἀγοράσουν ἐπιπλα. Ἐπήγαγε καὶ τοὺς ἐβλεπε σὰν ἀρ-
ραβῶνας ἰαστικὸς μιά φορά τὴν ἡμέρα. Μετὰ ὁκτὼ ἡμέρας ζη-
τεῖ νὰ πάρῃ τὴν Ἐλένην νὰ τὴν πάγῃ ἔς τὴν Κολοκυθοῦ ὅπου
ἡ μητέρα του θά βράπιζε ἓνα παιδί τοῦ ἐπιστάτη τους.
Ἐκεῖ θά γνωρίζῃ καὶ τὴν μητέρα καὶ ἴσως λάβῃ καὶ τὴν
συγκατάθεσιν της διὰ τὸν γάμον. Ἡ μητέρα κατ' ἀρχὰς ἀν-
θίσταται, αὐτὸς ἐπέμενε, ὁ πατὴρ ἐνδίδει, ἡ μητέρα λέγει·
Δὲν με παίρνεις τοῦλάχιστο κ' ἐμένα;—Ἄ μὰ ποῦ νὰ
σὲ πάρω, δὲν ἔχεις, μητέρα, κατάλληλα ἐνδύματα, νὰ ἤ-
ξευρα θά σέκαμνα. Ἐπὶ τέλος ὁ Σκουζὲς λέγει, ἂν θέλετε
νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ Καλλιόπη μαζί γιὰ συντροφιά, ἓνα παιδί
τοῦ σχολιοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκάθετο εἰς τὴν ἴδιαν αὐλήν, ὅπου
καὶ ἡ Δεσποτάκη, ἀλλὰ δὲν ἦτο τόσοσόν τίμιον ὅσον ὑπέθετε
αὐτῆ. Καὶ πράγματι ὁ Σκουζὲς, ὁ Κίμων Δεμερδζῆς, ἡ Καλ-
λιόπη (τὸ ἄτιμον τὸ κορίτσι, ἀπέθανε τώρα ἀπὸ φθίσιν,
ἀφοῦ ἐκόρσεσε τὰ πάθη τῆς χρυσῆς μας νεολαίας. «ὦ! κοινω-
νία!») ἐφ' ἀμάξης. Ἐς τὸ δρόμον ἐρωτᾶ ἡ Ἐλένη· εἶνε μα-
κρὰ ἡ Κολοκυθοῦ;—Δὲν θά πάμε ἔς τὴν Κολοκυθοῦ, ἔς
τὴν Πεντέλη.—Καὶ γιὰ τί δὲν τόπατε τῆς μητέρας;—
Γιὰ τί εἶνε φοβιτσάρα καὶ μποροῦσε νὰ μὴ σ' ἄφινε.

Ἐφθασαν εἰς τὸν Πύργον τῆς Πεντέλης. Ἐκάθισαν σὸ
τραπέζι. Ἐφαγαν. Εἶχον διάφορες μποτίλιες κρασί. Τῆς
ἔδωκε καὶ τῆς Ἐλένης νὰ πιῇ ὁ Κώστας. Ἐκείνη δὲν ἤθε-
λε.—Ἄν μ' ἀγαπᾶς θά πιῃς. Ἐπινεν ὀλίγον ἦτανε γλυκό
σὰ σοροπάκι. Καλὰ ποῦ δὲν ἦπιε περισσότερο. Μποροῦσε νὰ
πεθάνῃ τὸ κορίτσι μου. Σὲ λίγο ἐβλεπε τὰ ντουβάρια νὰ
γυρίζουν τὰ μελίγγια της νὰ παίζουν ἀκούμπησε σὸ τρα-
πέζι· δὲν μπόραγε νὰ σταθῇ.—Τί ἔχεις τῆς λέγει ὁ Σκου-
ζὲς.—Τί εἶχε μέσα τὸ κρασί; Δὲν μποροῦσε πλέον νὰ μιλή-
σῃ. Σηκόνεται ἀπὸ τὸ τραπέζι, τὴν πιάνει ἡ Σκουζὲς ἀπ'
τὸ χέρι καὶ τῆς χύνει νερό σὸ κεφάλι. Κλείνει καὶ τὴν
πόρτα τοῦ δωματίου.—Γιατί κλείς τὴν πόρτα; τοῦ λέγει
ἡ Ἐλένη.—Ἐνα ἔτος περίμενα γιὰ αὐτῆ τὴν ὥρα. Τρέχει
ν' ἀνοίξῃ, ποῦ νὰ παλέψῃ μετὰ τὸν Σκουζέ! Τὴν εἶπανε εἰκοσι

έτων. Μπορεί να είναι και τριάντα. Έγώ πού είμαι πενήντα χρονών, να με κλείσουνε μέσα . . . (Ιλαρότης). Το τραβίει άπάνω στο στρώμα· δεν ξεύρω τί γίνεται . . . Μου σκώτωσε το παιδί μου. Άκόμη φάρμακα παίρνει.

Μετά την πράξιν πάλιν ό Σκουζές την έκολάκευε. Έγώ δέν φεύγω από σένα. Θα σε πάρω. Άλλά να τό κρατήσης μυστικόν από την μητέρα σου. Μπορεί να τό μάθη ό πατέρας και να με διώξη. Έπειτα έκένωσε τό πυροδόλον του από τοῦ παραθύρου, έξ βολάς.

Ό Πρόεδρος. Γιατί αυτό; Για τιμή των.

Και ό Κίμων από τή σάλα άλλας έξ βολάς.

Έπανήλθον. Το παιδί μου ήτανε κατατρομαγμένο.—Τί έχεις;—Τίποτα. Το πρωί άρρωστο, δέν σηκώθηκε άπ' τό κρεβάτι. Μετ' όλίγας ώρας να και ό Κίμων.—Κρυσάτε; έ; Να δής; ό Κώστας κρύωσε και αυτός, του πήρανε αίμα. Σε 3—4 μέραις έρχεται και ό Σκουζές. Δέν τόν γνώρισα από την κατάσταση πού ήτανε. Άπ' τό φόβο του. Το βράδυ έπρότεινε να την πάρη εις τό ξενοδοχείο να φάνε. Έπίστεψε εις τά τίμια λόγια του και την έδωκε. Μετά δύο τρείς μέραις ή Έλενίτσα είδε από τους τρόπους του Σκουζέ πώς δέν είναι για να την πάρη γυναϊκά του, έξωμελογήθη εις την μητέρα της. Θρήνος και όδυρμός και κοπετός της μητρός, και τά λοιπά, μεταξύ δέ των λοιπών αυτών ή παρούσα δίκη.

Διακόπτεται ή συνεδρίασις διά την 1ην μ. μ.

M. M.

ΈΗ Έλενή Δεσποτάκη

άφηγείται διά φωνής γλυκειάς, μαλακής, μη έξαπτομένη, αλλά μετά πολλής φυσικότητας όσα και ή μήτηρ της είπεν, αλλά μετά τινων λεπτομερειών και μερικών σκέψεων. Ότι τό κρασί πού της έδωκαν ήτο ιδιαίτερον. Αυτό είναι κρασί γλυκό, τό έφερα για σένα, της έλεγεν ό Σκουζές. Ότι μετά τό γεγονός της Πεντέλης αυτή άκολαυθούσε τόν Κώστα, όχι την μητέρα της. Ότι από την μπουραρία πού την πήγαινε ύποπτευθήκε και τό είπε της μάνας της. Ότι ό κύριος Καμένος τους προσέφερεν 10,000 δραχμάς εκ μέρους του Σκουζέ να συμβιβασθούν και ότι ή μητέρα είπεν: Έγώ δέν τό πούλησα τό κορίτσι μου.

ΈΗ Παναγιώτα

είναι ή πρώτη γυναϊκα μεσάζουσα πού πήγε εις την Κρητικιά, ύδραίτσα με μαγουλικά, ή όποία είναι και όλίγον Σωκράτης, διότι και αυτή ένα πράγμα γνωρίζει, ότι δέν γνωρίζει τίποτε. Μόνον ότι έστάλη εις της Κρητικιάς για συμπεθεριό. Και θα ίδούμε έπειτα τί έννοούσε διά της λέξεως συμπεθεριό. Είς όλα τά άλλα άπάντα μονοτονάτα: Γράμματα δέν ξεύρω τίποτα δέν ξεύρω.

Μαριγώ Ρουσοπούλου

παχύσαρκος, ύψηλή και όλίγον κομψευομένη φεσοῦ, μήτηρ του ώραιωτέρου κορασίου όπερ άποθανόν εκλαυσεν όλη ή άθηναϊκή νεολαία. Και ή ίδια άκόμη φαίνεται άκρόπολις παρελθούσης καλλονής. Όμιλεί μετά πολλής άπαθείας, σχεδόν ως διπλωμάτης, ένω συγχρόνως κομψώνει τό γάντι της και κινεί και την όμβρέλα της. Ζητεί καρέγλαν, της φέρουν και κάθεται. Έάν ή προηγουμένη μάρτυς δέν ξεύρει τίποτε, αυτή δέν ένθυμείται τίποτε. Λέγει μόνον ότι ό Σκου-

ζές καιρόν πολύν έργολαβούσε την νεάν· περνούσε κάθε βράδυ από τό σπήτι· και αυτή μίαν ήμέραν του είπε ότι είναι τροπή του να περνά από τόν δρομον αυτόν· έπειτα όταν έγινε ό άρραβών, ή Σοφία Κοτσέλη της είπε μίαν ήμέραν ότι ηύρε τόν μπελά της, ότι ή Δεσποτάκη τό πήρε για άρραβώνα, ένω ό Σκουζές έπροφασίζετο τόν πατέρα του: Μπορεί να με άποκληρώση· και έπειτα τί θα κάνω;

Πρόεδρος. Μπορεί μιά μητέρα να παραδώση την κόρην της δια χρήματα;

Μάρτυς. Έγώ πού είμαι μητέρα δέν θα τόκαμνα.

Πρόεδρος. Έθύνατο να την δώση δια παλλακίδα;

Μάρτυς. Ξεύρω 'γώ; Κατά την μητέρα.

Πρόεδρος. Ποίαν έντύπωσιν σου έκαμε τό γεγονός;

Μάρτυς. Πάντοτε κακήν.

Και εις όλας τάς άλλας έρωτήσεις ή άπάντησις της ήτο: Δέν ένθυμούμαι, δέν ένθυμούμαι· αν και εις μερικά πάλιν πράγματα έπέμενεν ότι ένθυμείτο και καλά ένθυμείτο, και περ διαψευδομένη ύπό σειραῶς όλης μαρτύρων.

Βασιλική Χαραλάμπη

— Παρών, άπαντā εις την προσφώνησιν του όνόματός της ή ξανθή αυτή μέγαιρα, έπαγγελιομένη έργα γυναικεία, ήτοι έργα προαγωγού. Ό πρόεδρος κρατεί εις χείρας άλλην ένορκον κατάθεσιν της. Και εύθως φωράται ψευδομένη. Ό πρόεδρος της λέγει καθαρά: Είχες τό έργον να προμηθεύης παλλακίδας. Κχι αυτή δέν άρνείται. Και όταν ό κ. Μομφεράτος της είπε κάτι τι, ή μέγαιρα άποκρίνεται άναιδέστατα:

— Δέν τά τελείωσα, για να με πλερώση.

Έπιστάτης του Σκουζέ, γέρων όγδοηκοντούτης, κωφός, έπιβεβαιό τό γλέντι, τά γέλοια και τους πυρβολισμούς του Σκουζέ και ότι τά σινδόνια τά ηύρε παστρικά.

Νικόλαος Μπιστούρας

Υιός της σπητονοικοκυράς της Κρητικιάς, βεβαιών την τιμιότητα της οικογενείας.

Ζαχαριάδης, ιατρός

βεβαιών τά αυτά περι της τιμιότητας της οικογενείας και άρνούμενος ότι ή Εύγενία Δεσποτάκη μπορούσε να δώση την κόρην της δια παλλακίδα.

Άλλοι μάρτυρες έπιβεβαιούσι τά ίδια. Ό πρόεδρος έπιθυμεί να μάθη παρ' όλων μήπως ή πενία τους ήνάγκαζε να κύψουν εις προτάσεις άτίμους. Και όλοι συμφώνως λέγουν ότι αυτοί έλιμοκτόνουν και δέν παρεδίδοντο.

Έπαμεινώνδας Καλαμιώτης

νεαρός λοχίας Θεθαίος, παλληκαράκι, έπιβεβαιού την τιμιότητα της οικογενείας και ότι μιά φορά, άποκρηά, δέν είχαν ψωμί και έφαγαν χόρτα μόνον.

Ζωή Μπιστούρα

Άθηναία, άγαθωτάτη γρηούλα, νοημονεστάτη, έχρισίμευσεν ως ή κυριωτέρα μάρτυς της κατηγορίας. Έμαρτύρησε δια γλώσης ρεούσης όλα τά ύπό της μητρός κατατεθέντα, ώμολόγησεν, ότι μιά φορά ή Κρητικιά με τό κορίτσι της έμειναν μιάμιση μέρα νηστικοί, ότι τό κορίτσι ήτο άπλό, δέν ήτο δαιμονισμένο, έργολαβικό, ότι αυτή έλεγε της μητέρας να πάρη λεφτά από τό Σκουζέ και να τά βάλη εις

τὴν Τράπεζαν, καὶ ἡ μετέρα ἤρνεϊτο. Καὶ ὅταν τὴν ἠρώτη-
σεν ὁ Πρόεδρος: "Ἐπρεπε ἡ μητέρα ν' ἀφήσῃ τὰ κορίττι της
νὰ πάγῃ σ' τὴν Κολοκυθοῦ; ἀπήντησεν ὠραϊότατα, ὅτι
αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν πρέπει νὰ γίνονται, ἀλλὰ τώρα
γίνονται, καὶ λοιπὸν: Τάχα οἱ πλοῦσοι πρέπει νὰ τὰ κά-
μνουν καὶ οἱ πτωχοὶ γιατί νὰ μὴ τὰ κάνουν;

Μιχαὴλ Μπιστούρας

"Ἰσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω, ὁ περίφημος ἥρωὺς τῶν σφαιριστη-
ρίων, μὲ γλῶσσαν ἀπότομον, ἀντάμικην, κατέθεσεν, ὅτι
αὐτὸς ἐζήτει νὰ προφυλάξῃ τὴν μητέρα, γιατί εἰζέυρε τὸ
Σκουζέ, μὴ χάνεσαι, καὶ δὲν παίρνει γιὰ γυναῖκα τὴν κό-
ρην σου, καὶ ἐμαρτύρησεν ἐπίσης ὅτι ἡ Κρητικὴ ἐψόφασε τῆς
πείνας.

"Αννα Ζάππα

"Ἐν καχεκτικὸν καὶ διανοητικὸν πτώμα, ὑπηρετρία τῆς
κυρίας Ρουσοπούλου, κατέθεσεν, ὅτι εἶδε κτυπήματα εἰς
τὴν Ἐλένην Δεσποτάκη, σήκωσε τὸ ποκάμισό της καὶ εἶδε
μισὸ μαῦρο καὶ μισὸ ἄσπρο.

"Ἐδῶ ἐτελείωσεν ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων τῆς κατηγο-
ρίας.

ΣΗΜΕΡΟΝ

μετὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ τῶν λοιπῶν μαρτύρων τῆς ὑπερα-
σπίσεως, ὧν τὰς λεπτομερεῖς καταθέσεις ἄθριον καὶ τὴν
ἀπόφασιν τοῦ κατηγορουμένου Σκουζέ νὰ ἐρημοδικήσῃ, τὰ
ὀλίγα τοῦ Εἰσαγγελέως, τὸ Δικαστήριον κατεδίκασε τὸν κα-
τηγορούμενον Σκουζέ εἰς τρίμηνον φυλάκισιν, τὸν συγκατη-
γορούμενον Κίμωνα Δεμερτζῆν εἰς δῆμινον, ἀμφοτέρους δὲ
εἰς ἀποζημιώσιν διὰ τὰς αἰκίας καὶ τὰς δαπάνας τῆς πα-
θούσης 25,000 δραχμῶν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐγένετο ὑπὸ
τοῦ πυκνοῦ ἀκρατηρίου δεκτῆ ἐν μέσῳ ζωηρῶν ἀνευφημιῶν
καὶ ἀληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Αὐλὴ, πρόσεχε τὸν Κατσίμπαλη.—Αὐτὰ τὰ
ἀκούσατε; Ἐν Πετροπόλει ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυψε κατὶ
ὑπόγεια εἰς τὰ ὁποῖα οἱ Μηδενισταὶ εἶχον στήσει ἐργο-
στάσιον κατασκευῆς πύλων. Καὶ τί ἦταν αὐτὰ τὰ καπέλ-
λα; Θεέ μου! ὁ πάτος τῶν ἦτο γεματος δυναμίτιδα. Καὶ
διὰ ποίας κεφαλῆς ἦσαν προωρισμένα; Τὴν ἡμέραν τῆς
Στέψεως ἐν Μόσχᾳ θὰ τὰ ἔφερον οἱ Μηδενισταὶ καὶ ὅταν
θὰ ἐγένετο ἡ Στέψις ἐν μέσῳ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τοῦ ἀ-
λαλαγμοῦ τοῦ λαοῦ θὰ τὰ τίναζαν τὰ καπέλλα αὐτὰ ἐς
τὸν ἀέρα οἱ Μηδενισταὶ—ἀπὸ ἐνθουσιασμῶν—καὶ πίπτοντα
ἐκεῖ ποῦ θὰ ἐπίπτον, θὰ ἐξερρήγγοντο καὶ θὰ κατέστρεφον!

Φαντασθῆτε τί καπέλλες θάταν ἐκεῖναις! Δὲν μᾶς φέρει
μερικὰ τοιαῦτα καπέλλα καὶ ἐδῶ ὁ δημοκρατικὸς κ. Κα-
τσίμπαλης;

Οἱ λόγοι τῶν βουλευτῶν.—Ἀφορμὴ μεγαλαυχίας
μέχρις αὐτοχειρίας.

Ἐπιθεωροῦντες οἱ *Καιροὶ* τοῦ Λονδίνου τί ἔκαμε τὸ ἀγ-
γλικὸν κοινοβούλιον πρὸ τῶν διακοπῶν τοῦ Πάσχα γρά-
φουσι τάδε: «Τί ἔκαμε τὸ Παρλαμέντο καθ' ὄδον αὐτὸν τὸν
καιρὸν; Σχεθὸν τίποτε. Βεβαίως ὁ κόσμος ἐπλημμύρησεν
ἀπὸ λόγια καὶ ἀτελείωτα ζητήματα, ἀλλὰ ψηλαφητὸν ἀ-
ποτέλεσμα οὐδὲν ἔχομεν. Καταλαμβάνεται τις ὑπὸ τοῦ
πειρασμοῦ νὰ ἐρωτήσῃ: μὰ ποῦ πῆγαν ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια;
εἶνε προϊόντα τῆς τελειότερας μηχανῆς τῆς γνωστῆς ὑπὸ
τὸ ὄνομα: ὄργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀν-
θρώπου, εἶπεν εἷς, εἶνε ἀθάνατος, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ φαί-
νηται ψυχὴ.» Ὁ ἦτο πολὺ σκληρὸν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ
ψυχὴ τῶν νομοθετῶν τοῦ Βρεττανικοῦ ἔθνους δὲν φαίνεται;
ἀλλὰ δοθείσης τῆς ψυχῆς, τὰ προσόντα τῆς δέον νὰ ἔχουσι
στοιχεῖόν τι διαρκείας. "Οἱ λοιπὸν αὐτοὶ οἱ λόγοι, ὅλα
τὰ ζητήματα εἶνε μονάδες κάπου ὑπάρχουσαι· ἀλλ' ἐάν
ὑπάρχωσι, θὰ ὑπάρχουν εἰς τὸ κενόν, διότι οὐδὲ ἔχνος
αὐτῶν φαίνεται μεταξὺ τῆς γῆϊνου σφαίρας. Βεβαίως κατα-
λαμβάνουσι τὰ λόγια τῶν βουλευτῶν μας καὶ χρόνον καὶ
τόπον, μάρτυρες αἱ στῆλαι τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς. Καθ'
ὅσον ὅμως ἀφορᾷ ἀνθρωπὸν τινα ἢ πράγμα ἐν Ἀγγλίᾳ, οἱ
περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐκφωνηθέντας λόγους μποροῦσαν καὶ
νὰ μὴ ἐλέγοντο. Ἦμπορεῖ τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι καὶ ὁ Γκαίτε
αὐτὸς ἐφρόνει, ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν θνητῶν ἐπανερχονται εἰς
μίαν κοινὴν δεξαμενὴν, καὶ μόνον αἱ πρωτεύουσαι ψυχαὶ
ἔχουσιν ἴδιαν ὑπαρξίν. Καὶ οὕτως οἱ περισσότεροι τῶν ἐκ-
φωνηθέντων λόγων ἐπανήλθον εἰς τὸ Λεξικὸν ὅθεν ἐξῆλθον!

Ποία λοιπὸν εἶνε ἡ ἀφορμὴ μελαγχολίας μέχρις αὐτο-
χειρίας, δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, ἀφοῦ τοιαῦτα λέγονται
περὶ τῶν Ἀγγλῶν βουλευτῶν;

"Ὅτι τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἐλληνικῶν λόγων οὔτε εἰς
τὸ Λεξικὸν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιστρέψουν, διότι βεβαίως δὲν
προήρχοντο ἀπὸ τὸ Λεξικὸν τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης.

Πόσα ἑκατομμύρια πίνουν οἱ Ἀγγλοὶ;—

Θέλετε νὰ μάθετε καὶ τί πίνουν οἱ ἀθεόφοβοι Ἑγγλέζοι;
126,251,359 λίρας στερλίνας στοιχίζει τὸ ποτὸν τῶν Ἑγ-
γλέζων κατὰ τὸ ἔτος 1882. Τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀναλογίζει εἰς
ἕκαστον ἄγγλον 3 λίρας στερλίνας καὶ 11 σελίνια. Ἦτοι
ἐπάνω κάτω 100 φράγκα. Καὶ ἀν βγάλης τὰ παιδιὰ καὶ
ταῖς γυναῖκες—ὡς καὶ κάμποσαι Ἑγγλέζαις τὸ σουζοῦρ
—θὰ πίνῃ ἕκαστος ἄγγλος 300 φράγκα τὸ ὀλιγώτερον οἰ-
νοπνεύματα. Καὶ αὐτὰ μεθ' ὅλας τὰς ἐταιρίας τῆς ἐγκρα-
τείας ἐργαζομένης καὶ διοικητικῆς καὶ νομοθετικῆς καὶ ἰ-
διωτικῆς. Οὐχ ἦττον αἱ ἐταιρίαι αὗται τῆς ἐγκρατείας φέ-
ρουν καὶ τοὺς καρπούς των, διότι ἡ κατανάλωσις ὀλονὲν ἐ-
λαττοῦται.

"Ἐχει καὶ ἡ Ἰσπανία ἀγροτικὸν ζήτημα. Αὐτὴ ἡ Ἑται-
ρία ἡ ὀνομασθεῖσα **Τὸ μαῦρο χέρι**, πηγὴν ἔχει τοὺς ἀ-
γροτικούς πληθυσμούς. Μεγάλαι ἐκτάσεις γαιῶν μένουσι ἀ-
καλλιεργηταί. Τὸ δὲ ἡμερομίσθιον ἐξέπεσεν εἰς **πενήντα**
λεπτὰ τὴν ἡμέραν καὶ εἰς ὀλίγο λαδοῦδο. Παραβάλετε
τώρα τὰ πενήντα αὐτὰ λεπτὰ μὲ τὰς **ἑπτὰ δραχμὰς**
καὶ κρασί τοῦ Πύργου!!

ΒΟΗΘΟΣ

Ζητεῖται εἰς τὸ ὑπὸ τὴν οἰκίαν Μελά, ὁδὸς *Αἰόλου* μέγα
κουρεῖον **Φιλίππου Γεωργαντᾶ**.